

brukt, og vedlikeholdet ble det som en følge av dette også så som så med TT så seg ikke råd til å prioritere en lite brukt hytte fremfor de mange oppgavene som foreningen hadde i Trollheimen og Sylene. I siste halvdel av 1970-årene var Orkelsjøhytta i en så dårlig forfatning at TT ikke lenger fant grunn til å reklamere for stedet, og til slutt ble hytta rett og slett stengt.

Men ettersom den lå der, måtte foreningen bestemme seg for hva som skulle gjøres med den. Etter en del frem og tilbake, og lange diskusjoner i styret, ble det til slutt vedtatt at TT skulle beholde hytta og at den skulle restaureres. Arkitekt Erik Stabell fikk i oppdrag å planlegge arbeidene, og kunne etter en grundig gjennomgang av hytta legge frem en detaljert plan med en kostnadsramme på 100000 kroner som ble vedtatt av styret i 1982.

Kjøkkenet med tilbygg var i så dårlig forfatning at det ble revet. Der dette sto ble det bygget vedbu/skjul og et isolert matlager. Kjøkkeninnredningen ble flyttet inn i stuen, som også ble isolert. For øvrig fikk hytta nytt tak, nye vinduer, nye ovner og piper og råtne deler av såvel tømmer- som bindingsverkveggene ble skiftet ut. Beising, maling og lakkering ble naturligvis også utført.

Hytta fikk etter restaureringen fortsatt åtte senger i den to-etasjes delen, men sengene er så brede at det er fullt mulig å ligge to i hver av dem. Med benkene på stua har hytta soveplass for 18 personer dersom det skulle være behov for det.

Orkelsjøhytta, som i dag er selvbetjent, ligger i dag fortsatt for seg selv som en "satelitt" i forhold til TTs øvrige hytte- og rutenett. Hytta har imidlertid ikke så rent få venner og blir stadig brukt. Den er den høyest beliggende av alle TT-hyttene (1065 moh) og ligger i et fint og lettgått, men helt snaut fjellterreng som flere enn tilfellet er utvilsomt kunne ha glede av å bli kjent med. Den er fullt brukbar også vinterstid, og man har her et flott turmål og utgangspunkt for turer videre innover i Orkelsjøtraktene. Avstanden inn til hytta er både fra Oppdal og Fagerhaug ca. 20 km.

Dindalshytta

Etter sin ferd nedover gjennom Drivdalen, dreier Driva ved Oppdal i en stor sving vestover og tar fatt på reisen nedover mot Sunndalen. I nordre del av den "halvøya" som Driva på denne måten skaper, og omtrent rett sør for Lønset, strekker Dindalen seg sørvestover. Fra Lønset kan Driva krysses på Ishol bru, men man kan også komme til dalens begynnelse ved Blokkhus på vei som går vestover fra Oppdal sentrum og like etter krysser Driva ved Álma.

I Dindalen har TT en hytte som har sin særegne historie.

Den ble påbegynt i 1934 av oppdalingen Hjalmar Olsen. Han var født i 1899 og vokste opp på Lønset hos Ingeborg og Roald Uv på gården Uv,



Dindalshytta har sin høyst særegne historie. Foto: Fotograf Schröder

som ligger et lite stykke nordøst for Blokkhus. Natur og friluftsliv var helt fra ungdomsårene Hjalmar Olsens store interesse. I tillegg drev han en god del med fotografering og samlet på antikviteter. Livnærte seg gjorde han med det vi vel helst kan kalle strøjobber, særlig maling av hus rundt om på gårdene, både ut- og innvendig. Men han hadde også evner som dekorasjonsmaler og drev en god del med dette på forskjellige typer gjenstander, som oftest med fjellblomster som motiv.

I 1932 fikk Olsen overta en gammel slåttebu som sto inne i Dindalen. Et par år senere fikk han for en rimelig penge kjøpt et stykke jord i dalen fra Uv-gården og flyttet da, i 1934, slåttebua inn på egen grunn. Bua var imidlertid ganske liten og Olsen trengte mer plass til det han nå hadde planer om. Han fikk derfor først satt opp et tilbygg og senere flyttet inntil enda en slåttebu, og var nå klar til å åpne dørene for dem som ønsket å stikke innom for en kopp kaffe og et kakestykke.

Dindalshytta ble snart både sommer og vinter et samlingssted for folk som dro på tur i Dindalen. Utover etterjulsvinteren og til etter påske var Olsen på plass så godt som hver helg, og mange benyttet hytta som turmål eller rasteplass. Og da han i 1938 også fikk påbygget et loft, begynte Olsen å ta imot overnattingsgjester mot en rimelig betaling for å dekke sine utgifter. Under krigen, da mange av TT-hyttene ble utilgjengelige og etter hvert stengt, begynte også folk fra Trondheim å bruke Dindalshytta i stedet, og mange kom igjen år etter år. Hytta hadde overnattingsplass for omlag 12 personer, og kapasiteten var ofte fullt utnyttet og vel så det.



Da Hjalmar Olsen, som bygget Dindalshytta, døde i 1961, fikk TT hytta som testamentarisk gave.

En del av TTs rutenett

I årboka for 1944 fortalte styret at TT hadde inngått avtale med Hjalmar Olsen "om nattlosji for medlemmer på samme vilkår som på andre faste kvarter. Så snart det blir normale forhold vil det også bli bevertning, men foreløpig må det tas forbehold". Dermed var Dindalshytta blitt en del av TTs hyttenett, og bevertning ble det så snart krigen var over.

Standardmiddagen - kjøttkaker og sviskegrøt med fløte - ble alltid servert av Olsen i hvit kelnerjakke. Sommers dag var sviskegrøten forresten ofte byttet ut med rabarbragrøt for på denne måten å utnytte rabarbraen som vokste så frodig omkring hytta.

På barmark ble varene fraktet inn til hytta med hest og vogn, men etter at snøen hadde lagt seg måtte Olsen selv være pakkesel, noe som ikke alltid var like lett når snøen var dyp eller været var dårlig. Nå var besøket utover deler av vinteren ikke all verden, men de som fant veien til Dindalshytta skulle i hvert fall ikke lide noen nød, enten de kom for å overnatte eller bare stakk innom for å hilse på.

I slutten av 1950-årene ble Hjalmar Olsen syk og måtte flere ganger legges inn på sykehus. Så snart han kunne og så lenge han maktet det reiste han imidlertid inn til Dindalshytta, hans eget livsverk og faste holdepunkt, som han ikke bare selv elsket, men som også så mange andre etter hvert var blitt glad i.

Da Olsen døde i 1961 viste det seg at han hadde testamentert hytta med innbo, inklusive et betydelig bibliotek, til Trondhjems Turistforening. Hytta hadde da vært stengt hele sommeren på grunn av restaurering og ombygging som Olsen hadde satt i gang, men ikke fikk fullført, og styret i TT tok sikte på å fullføre arbeidet så snart som mulig. Pengemangel, bl.a. på grunn av den pågående utvidelsen av Jøldalshytta, førte imidlertid til at det tok sin tid, og først i 1965 kunne Dindalshytta igjen åpne dørene. Det var da støpt ny grunnmur under peisestua, skiftet ut råtne stokker, lagt nye gulv, skiftet ut en del vinduer, laget ny innredning i soverommene i annen etasje, anskaffet et del nytt inventar og utstyr, malt både innvendig og utvendig samt bygget nytt uthus. Nevnes må det for øvrig også at venner av Hjalmar allerede i 1962 sørget for å få reist en bauta til minne om ham like ved hytta.

Festlig sted

Om den restaurerte hytta skrev TTs styremedlem (og senere ruteinspektør) Rolf Høyem følgende: "En må si det er et festlig sted. En morsom blanding av gammelt og nytt gjør at en på denne hytta møte en egenartet stemning. De gamle knudrete trestammene som Hjalmar i sin tid bar opp og plasserte ved inngangen, de gamle rosemalte dørene og de festlige kopperkjelene og karrene og alle de andre rare "snurrepiperiene" som han pyntet opp med, alt dette er det tatt vare på."

Gårdbruker Rolf Nerhoel fra Lønset ga for sin del i TTs årbok uttrykk for at lokalsamfunnet var spent på hva TT ville gjøre med hytta. Den var for det første bygget med en enklere standard enn de fleste av TT-hyttene, og dernest ligger den jo i likhet med Orkelsjøhytta på siden av TTs øvrige rutenett, men med tilknytning til de rutene som DNT og KNT har på Dovrefjell og i Sunndalsfjellene. "Mange ble tilfreds når turistforeningen allerede etter kort tid begynte med restaureringsarbeider og forbedringer slik at Dindalshytta også i fremtiden kan være samlingspunkt i Dindalen for slitne fjellvandrere. Måtte også Hjalmars ånd få leve videre ved Dindalshytta," skrev Nerhoel.

Hytta fikk etter restaureringen ni senger, men ved å re opp på sengebenger på soverommene og i peisestuen kunne det skaffes sengeplass til ytterligere åtte personer. Frem til 1970 ble hytta drevet som en betjent hytte med Oline og Sivert Uv som vertskap, men var bare åpen i sommersesongen. Fra 1970 ble hytta selvbetjent og den har siden 1975 vært tilgjengelig hele året.

Dette førte imidlertid til at det ble behov for å isolere hytta, men økende besøk gjorde at TTs styre fant det økonomisk forsvarlig å gå til en slik opprustning. Arbeidene ble på grunnlag av tegninger utarbeidet av arkitekt Erik Stabell satt i gang høsten 1977 med isolering av takene og en del andre arbeider og fortsatte med isolering av vegger og gulv og utskifting av vinduer. En ny utedo ble også bygget nærmere hytta enn den som sto fra før, og som sto slik til at den regelrett snødde ned om

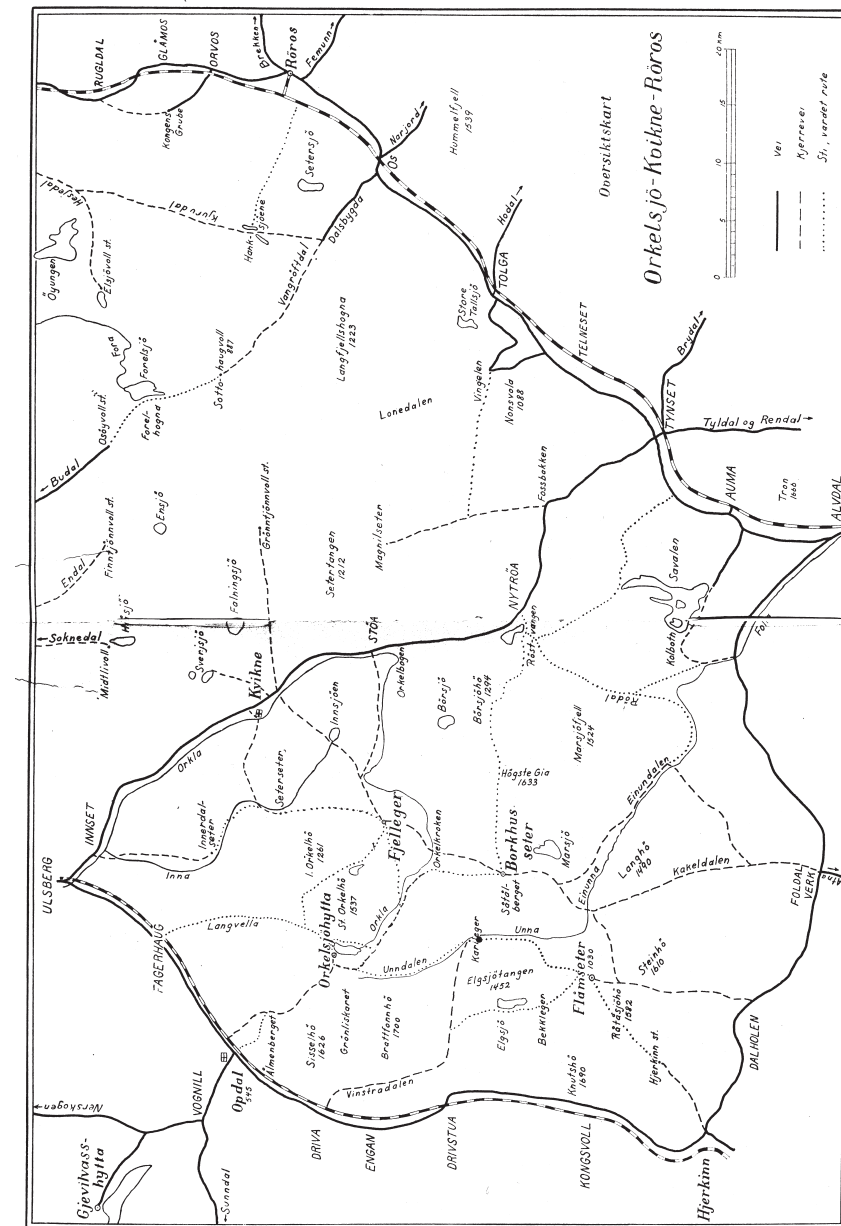


Dindalshytta slik den ser ut i dag. Foto: Jonny Remmereit.

vinteren. Innvendig ble det også gjort mindre endringer på kjøkkenet og i tillegg noen andre som bl.a. økte overnattingskapasiteten til 11 senger pluss to sengebenger og flatsengmuligheter både på loftet og i peisestua.

Arbeidene var opprinnelig beregnet ferdig høsten 1979, men det hele tok lenger tid. Først høsten 1983 kunne avslutningen av restaureringen markeres med en liten fest på hytta for snekkeren, støttespillere fra bygda, ivrige dugnadsfolk og representanter for TTs styre. Byggekomiteen (som besto av Erik Stabell og Roar Nålsund) sa seg godt fornøyd med resultatet, men la med et lite sukk til at man nok her som ellers ville oppdage at vedlikeholdet av gamle hus aldri tar slutt.

I 1984 ble et mindre uthus flyttet inn på tunet. På sen vinteren 1989 brant den nye utedoen fra 1983. Muligens hadde noen tømt aske i dokkumen, glør blusset opp og doen tok fyr. Rolf Nerhoel, det stedlige tilsynet for hytta, fikk varsel fra noen i bygda som hadde utsikt inn i dalen om at det brant inne i Dindalen. Han fryktet det verste, men heldigvis var det bare den nye utedoen. Ny do med samme utforming ble reist i 1990. Etter den tid er det, med unntak av at kjøkkenet ble opprustet i 2003, ikke utført annet enn løpende vedlikehold på Dindalshytta. Den som ønsker å vite mer om turmulighetene fra hytta, vil finne opplysninger om dette i TTs årbok for 1977, side 122.



Nettet av seterkvarter med ruter imellom var velutviklet frem til 1960-tallet. Fortsatt er det mange seterkvarter som tar imot gjester, men hytte- og rutenettet fungerer ikke i sammenheng lenger. Men muligheten for å oppnå sammenheng mot Rondane og Dovrefjell fra Oppdal og Orkelsjøhytta er her fortsatt.